

"Een das." Jan de Roos (55) wijst naar de omgewoelde grond op het grasveld. Dassen komen hier veel voor, net als konijnen en vossen. Leuk voor de gasten, maar Jan zelf is er minder blij mee. "Ze maken gaten in het terrein, omdat ze naar engerlingen zoeken onder de grasmatten." Een eindje verderop, in de afgesloten arm van de Vecht (niet te verwarren met die in Utrecht), zwemt een familie ganzen. "Lange tijd was het er één, die elk voorjaar terugkwam. Vorig jaar waren het er opeens twee. En nu zijn er voor het eerst jongen. Ze zijn

een echte bezienswaardigheid." Vader en moeder gans gaan voorop, het kroost in een rij erachteraan. Het water is rimpelloos, de lucht strakblauw. Maar wat ons, afkomstig uit de Randstad, het meest opvalt: de ongelooflijke stilte.

Hoe het allemaal begon

In 1978 nam Jan de camping van zijn vader Bram over. Hij was toen pas 23. Aan het begin van de vorige eeuw had zijn opa, ook een Jan, zich met zijn gezin hier gevestigd. Hij leed aan astma, de lucht in deze contreien

P Paradijs

Kamperen is populair in Nederland. Voor wie van rust en natuur houdt zijn er tegen. Een van de oudste, *Camping De Roos*, ligt in het Overijsselse Beerze,

op aarde

woordig ook zogenaamde natuurcampings. vlak bij Ommen. Eigenaar Jan de Roos leidde ons rond.

was veel beter voor zijn gezondheid. Ze kochten een boerderijtje met wat grond in het rivierduinlandschap van de Vecht en begonnen een kruidenierswinkelje. Extra inkomsten waren er door op hun unieke stukje grondgebied kampeersers toe te laten. Jans vader Bram kwam op het idee om in de afgesloten zijarm van de rivier op het terrein een zwemplaats te maken. "Aan de weg kwam een groot bord 'zwemgelegenheden' te staan en een klein bordje 'camping'," vertelt Jan. "Dat was typerend voor die tijd: wie ging er nu kamperen? Mensen waren al blij dat ze een huis hadden met stromend water en een kachel." Maar tijden veranderen. Nadat de gemeente Ommen zelf een zwembad had aangelegd, kwam er vrijwel niemand meer om te zwemmen. Het accent werd verlegd naar kamperen en er kwamen vakantie-huisjes. Toen eind jaren zestig iedere Nederlander vakantie-dagen en vakantie-geld kreeg, nam het kamperen een enorme vlucht. En *Camping De Roos* profiteerde daarvan.

Het roer om

Jan: "Kamperen is voor veel Nederlanders een manier geworden om goedkoop vakantie te vieren. Zoals er in ons land wordt gekampeerd, gebeurt nergens. Fransen willen luxe, Duitsers grote caravans. Wij willen het vooral simpel." Onder de vader van Jan was het een camping als alle anderen. "Met bingo- en kaartavonden. Als jongen heb ik ontelbare van die avonden verzorgd. We gingen mee met het publiek. Zo was er ook elke zaterdag disco voor de jeugd." Tót Jan zelf de baas werd. Hij gooide het roer radicaal om en werd daar in gesteund door zijn kersverse vrouw Lucie, die er haar baan in het onderwijs voor opgaf. "De gasten schreeuwden om steeds meer ver-

Trots gaat Jan ons voor op zijn rondleiding over de camping.

maak. Wij wilden er juist de nadruk op leggen dat ze hiernaartoe moesten komen voor de rust en de natuur. Onze doelstelling werd het speciale karakter van deze bijzondere plek te beschermen."

Een van de eerste dingen die ze deden, waren de kaartavonden en de bingo's afschaffen. Ook verdwenen bier en patat van de kaart. "'Blijven er zo wel klanten over?' vroeg mijn vader bezorgd. En ook collega's waren sceptisch: 'Wat jullie willen, kan niet! Geen patat, geen bier, geen vermaak: daar komen de mensen juist voor!' Maar wij waren ervan overtuigd dat het ging lukken. We wilden laten zien hoe het ook kan. Daarvoor hebben we vrij radicale keuzes gemaakt. Zo zijn we ook begonnen met

een natuurvoedingswinkel op de camping, een van de weinige in ons land. Daarin worden alleen biologische producten verkocht, van wijn en kaas tot snoep zonder kleurstof."

Groene idealen

De vraag was: wat gaan de vaste gasten doen? "Veel van hen zeiden: 'We hebben op andere campings rondgekeken, maar we blijven mooi hier!'" vertelt Jan. "Ze pasten zich aan en geleidelijk kwam er ook ander publiek voor in de plaats. Daarvoor gingen we gericht adverteren in alternatieve blaadjes en ons duidelijk profileren in ons drukwerk." Dat drukwerk was natuurlijk van kringlooppapier. Andere veranderingen die plaatsvonden: het scheiden van afval,

schoonmaken met milieuvriendelijke schoonmaakmiddelen, opknappen met milieuvriendelijke verf, invoeren van groene stroom, het ophangen van spaarlampen en opvangen van regenwater voor het doorspoelen van de toiletten. En in sommige perioden in het hoogseizoen de camping autovrij maken. Het leverde hun de *Green Key* op, het internationale keurmerk voor bedrijven in de recreatiebranche die serieus bezig zijn met milieuzorg op het bedrijf.

Jan: "Onze gasten zijn nu veelal bewust levende mensen die gemotiveerd hiervoor kiezen, die komen voor de rust en de mooie natuur. Mensen ook die zich aan regels willen houden; mensen die per se hun auto naast de tent willen hebben, komen hier niet."

Niet dat er helemaal niets wordt georganiseerd. In de maanden juli en augustus biedt *Camping De Roos* een bescheiden weekprogramma aan voor kinderen van drie tot twaalf, met onder andere theatervoorstellingen, workshops en wekelijks een voetbalwedstrijd. "We kiezen daarbij voor kwaliteit, met echte acteurs en ervaren pottenbakkers. We hebben bewust geen recreatieteam in dienst; zo creëren we rust op de camping." Ook hebben ze zelf een kinderfietsroute ontwikkeld, naast verschillende

wandelingen en langere fietsroutes vanaf de camping door de omliggende bossen en weidegebieden. Een groot succes, aldus Jan. "Gasten maken er veel gebruik van en leren zo ook de mooie omgeving goed kennen. Het publiek maakt de sfeer, zelf creëren wij enkel de randvoorwaarden. We zijn onszelf natuurcamping gaan noemen om dat te benadrukken. Sommige mensen denken: dat zal vast een saaie camping zijn waar alleen oudjes komen. Maar in de zomer gonst het van de activiteit door alle gezinnen met kinderen die er zijn. Iedereen kan doen wat hij wil, er is ruimte genoeg. Ik hoef ook niet als een politieagent over de camping te lopen om de rust te handhaven. Iedereen gedraagt zich beschaafd. Ook een groot voordeel." Nog een voordeel: *Camping De Roos* heeft weinig last van concurrentie. "We richten ons op een bepaalde doelgroep. Die is kleiner, maar als

Tevreden gasten

In het hoogseizoen zijn de driehonderd kampeerplaatsen en tien huisjes op *Camping De Roos* vrijwel allemaal bezet. Op het terrein heerst een serene rust, elke stapleuk omvat een zee aan ruimte. Overal zie je de mooiste vogels en bij de kikkerpoelen hoor je het gekwaak van kikkers. Een paar kleine kinderen spelen op het strandje bij het water, de oudere jeugd luiert op een vlonder in de Vecht. "Vroeger werd er nog veel in de rivier geloosd door industrie en was zwemmen uit den boze," vertelt Jan. "Nu is het veel schoner. Iedereen leeft bewuster." Een ouder echtpaar zit voor de caravan aan een wijntje, het oog van de man half op zijn dobber in de rivier. "Bijten doen ze niet," zegt deze Cor de Bondt. "Ach..." Met zijn vrouw Mieke staat hij nu voor het vierde achtereenvolgende jaar op *Camping De Roos*. Ze wonen in Driebergen.

'Mensen die per se hun auto naast de tent willen hebben, komen hier niet'

natuurcamping onderscheiden we ons van andere campings. We zijn de enige in de buurt. Eigenlijk zouden de provincie en de gemeente op deze bijzondere plek liever geen camping hebben, maar op de manier zoals wij het doen wel." Ze hebben de tijd mee: 'natuurcampings' zijn tegenwoordig helemaal in. Gelukkig hoeft Jan zich over de toekomst geen zorgen te maken, want de volgende generatie staat al klaar. "Onze dochter denkt net zoals wij. Het is de bedoeling dat ze het over een jaar of vijf van ons overneemt."

"De mensen in deze omgeving zijn zo aardig en behulpzaam," zegt Cor. "Degenen die in de supermarkt in het dorp met een winkelkar tegen je hiel aanrijden, zijn altijd toeristen." Maar de voornaamste reden dat ze hier zijn is de camping met de prachtige natuur en de sfeer die er heerst. "Bij ons in Driebergen is het rustig," zegt Mieke. "Hier is het stil. Ik heb de eerste nacht niet kunnen slapen van de stilte. En het is hier zó mooi." Jan hoort het met een glimlach aan. Zegt: "Mensen waarderen wat wij doen, dat geeft zó veel voldoening."

